

A jegyárus

SZÁVAI ATTILA

Néha untat, hogy csak ülök itt a bódében és adom el a jegyeket a buszra, vonatra, villamosra, léghajóra, tengeralattjáróra, utóbbiakra még per-se csak úgy mondom, de hallottam már olyat, hogy csónakkal mentettek lakókat az árvízben. És az azért nem éppen mexikói sorozat, ha hullámszik alattunk a tyúkudvar. Tévében is láttam, hogy gumicsizmában mennek az emberek az udvaron és szépen vé alakban hullámszik a víz a betonkeverő és a kutyaól között, ahogy tocsognak lassan, mint a holdjáró amerikai űrhajósok a régi híres filmben. A létrán meg lökik a bölcsességet a kislépésről, mármint azon a régi filmen. Az uram is szokta mondani a padláslétrán lefelé, hogy lépés, csak annak hosszú az eleje és savanyú borból van, nem nemzeti büszkeségből, meg dramaturgiából. De mondok valamit ezzel kapcsolatban. Volt egy csúnya eset. Na, megint most a csere... ú... a fene.... Érdekes, hogy mikor érdekesebb részhez érek, pont akkor telik be a notesz. Valahogy mindig találunk egy üres noteszt az utasok, amit leadnak ide. Én meg mindig teleírom. Szerintem ezt valaki direkt irányítja. De erről egy másik noteszben majd. Na, de a lényeg: az a régi árvíz.

Ha ázik a ház, vagy házik az áz, az azért nem piskóta. Ebben is van dramaturgia rendesen, mivel a tyúkoknak rossz szokásuk, hogy nem úsznak jól, ahogy a nyulaknak sem áll jól a fulladásos halál. Mondtam is a Bélámnak, hogy hülye érzés lehet csónakkal menni vécére, vagy terigetni. Van is itt a fiókban egy fényképem, amin az a disznótor van, amit az árvízkor kellett tartanunk, mivel le volt fikszáva hónapokkal előre a hentes, előre bebiztosítottuk a gyilkot, megcsináltuk a helyet a kamrában, meg minden. És hát sajnos nem tudtuk lemondani a dolgot, mondta is a hentes, hogy ő bizony levágja, lesz, ami lesz, még ha ki is tör a Szőlő-domb, jöhet bármi, ő bizony jönni fog, mint a menetrendszerinti busz. A képen az látható, amikor az egyik csónakból kiabálja az uram, hogy igazán nagy kihívás egy mozgó csónakban hurkát tölteni. Éppen az u betűnél tartott, mikor levette a fotós a pillanatot. A lelkileg érzékenyebb néző könnyen azt hiheti, hogy

csókot küld át az uram, de ki kell ábrándítanom őket. Egy u betűben nem sokkal több a romantika, pláne erotikum, mint egy ázott nyúlban, amiben éppen megszűnni készül a pulzusszám. Az már pont nem látszik a képen, hogy a böllér éppen a szomszéd Teri nénit rángatja a ködmönénél fogva, mert az idős asszony csontozás közben véletlenül becsúszott a vízbe. Úgy nézett ki a szegény Teri néni, mint valami kalóz, vagy valami mérges nehézföldmunkagép-kezelő, ahogy kapaszkodott a kezével, ahogy harapta a levegőt a négy fogával, ahogy a késsel hadonászott, hogy szedjék ki, mert kiújul az aranyere. Csúnya eset volt. Viszont finom lett a disznótoros, kicsit iszapszagú, de pont ettől lett különleges.

A fényképek a gyengéim, meg azok a gyengeelméjűek, akik elhagyják a pénztárcájukat. És vannak persze a jóakarató emberek, akik idehozzák nekem a bódéba, mégiscsak egy központi hely ez, még ha nem is templom, de itt könnyebben megtalálják a béna gazdák a bukszákat, mint a kukában. És mivel az őrzés, az egy komoly dolog, és szerintem a világ sem volt ingyen, mikor belement az ige, rendre kiszedem a fényképeket a tárcák-ból, és azokat végleg megőrzöm. Itt vannak az asztal ablak alatti peremén szépen beszurkálva, esküvői képek, ballagási fotók, fiúk és leányok, csak mert nem tudtak hirtelen mit kezdeni a fejükkal, és lefotóztatták magukat, hogy aztán el lehessen rakni valami sokszor kézbekerülő helyre a pillanatot, mint valami befőttet. Találtam már mindenféle képet. Kutyát, macskát, panorámaképet fogászati gyökértömés előtt, és után, kiraktam azt is, amelyiken egy nyílt lábszártörés volt meg, valami fiatal, lelkes baleseti sebész, amint valami lányt csókol, mit csókol, beveszi a fél fejét a szájába, de voltak szentképek is, meg más vallási célzatú fotók. Amúgy hagynak el mindenfélét itt a környéken, amit nálam szoktak aztán leadni. Elektromos szegélynyírót, üres noteszt (ahelyett, hogy hazavitte volna, oszt teleírta volna a barom), körömvágó készletet, Trabant lökhárítót, evőkanalat, expressz levelet, félig üres (vagy félig teli) tejeszacskót, ilyesmiket. Eleinte tiltakoztam magamban, aztán már hangosabban is, hogy nem vagyok én talált tárgyak féruma, de csak hozták a vackokat a büszke szemeikkel, hogy ők milyen derék emberek, haza is vihették volna. Szerintem a pénztárcás részlegem megy a legjobban. A főnököm hamar megkérdezte, hogy mi az a rengeteg fénykép, de arra fogtam, hogy nagy a család. A vallási képekre már nehezebb volt választ adni, az is leginkább arról szólt, hogy én bizony eztán gyakorló hívő leszek, sőt voltam is mindig, csak kellett valami, ami ráraak az útra. Miután megkérdezte, hogy melyik vallást tartom közelinek, nem tudtam mit mondani, hát azt feleltem, még kialakulóban van, mármint bennem. Az ilyen komoly dolgokat nem lehet elkapkodni, egy tojásos lecsót még csak-csak, de a vallás azért jóval több, mint egy böffetés a fotelben vacsora után.